U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **H. K.,** zastoupeného JUDr. Pavlem Holubem, advokátem se sídlem Kopečná 14, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2008, č. j. OAM-684/VL-07-11-2008, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 5. 2010, č. j. 63 Az 79/2008 – 35,

t a k t o :

.

I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta JUDr. Pavla Holuba se určuje částkou 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta jeho žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Krajský soud žalobu stěžovatele zamítl s tím, že potíže s bývalým partnerem jeho přítelkyně, který jej měl opakovaně fyzicky napadnout, nelze podřadit pod žádný z důvodů pro udělení azylu. Pokud jde o možnost udělení doplňkové ochrany, soud zejména zdůraznil, že se stěžovatel se svými problémy, které byly ryze soukromé povahy, neobrátil ve vlasti na příslušné státní orgány, a to nikoliv z důvodu předpokládané

neschopnosti či neochoty těchto orgánů mu potřebnou pomoc poskytnout, nýbrž kvůli obavám, že by se v souvislosti s řešením jeho situace oficiální cestou jeho rodina dověděla o milostném vztahu. Z jeho vyjádření též vyplynulo, že s kosovskými státními orgány nikdy žádné problémy neměl. Krajský soud dále konstatoval, že žalovaný v dané věci rozhodoval na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a že se vypořádal se všemi tvrzeními stěžovatele. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neuvedl žádné azylově relevantní důvody předpokládané § 12 zákona o azylu, a jelikož nelze mít za to, že by mu v případě návratu do vlasti hrozila vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona, postupoval žalovaný správně, pokud žádost jako zjevně nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."). Domnívá se, že žalovaný i krajský soud nesprávně posoudili otázku udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu a doplňkové ochrany podle § 14a téhož předpisu. Stěžovatel je názoru, že mu měla být některá z uvedených forem mezinárodní ochrany udělena. Bez uvedení bližších skutečností též namítá, že skutková podstata jeho věci byla žalovaným nedostatečně a nesprávně zjištěna, a že nemá oporu ve spisech. Napadený rozsudek pak považuje za nepřezkoumatelný, a to jak pro nesrozumitelnost, tak v důsledku nedostatku důvodů; v této souvislosti zdůrazňuje, že se krajský soud nevypořádal se všemi provedenými důkazy.

Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve stručném vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatelem tvrzené potíže se soukromou osobou nejsou důvodem pro udělení azylu, a že se dotyčný nepokusil své problémy řešit prostřednictvím příslušných státních orgánů. Ve správním řízení přitom nebylo prokázáno, že by státní orgány jeho vlasti takové jednání tolerovaly nebo dokonce přímo podporovaly. Stěžovatel tedy neprokázal, že by mu v případě návratu hrozila vážná újma. Žalovaný se proto domnívá, že byl v daném případě dán důvod pro zamítnutí jeho žádosti. V podrobnostech žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, zejména pak na odůvodnění svého rozhodnutí.

Žalovaný navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Kasační stížnost je dle § 102 s. ř. s. zásadně přípustná, s výjimkou případů taxativně vypočtených v § 104 s. ř. s., pokud splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.).

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Dovolává-li se tedy stěžovatel v kasační stížnosti udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, jedná se o nepřípustnou námitku ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel neuplatnil v předchozím řízení u krajského soudu, ačkoliv tak nepochybně mohl učinit.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí být v kasační stížnosti mimo jiné uvedeno, v jakém rozsahu a z jakých důvodů stěžovatel předmětný rozsudek napadá. V nyní posuzované věci je v kasační stížnosti namítán rovněž důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel se však v tomto bodě omezil pouze na doslovnou citaci příslušného zákonného ustanovení, aniž by uvedl jakékoliv skutečnosti, v nichž spatřuje naplnění tohoto kasačního důvodu. Tato stížní námitka je proto zcela neodůvodněná, pročež je vyloučeno její věcné posouzení zdejším soudem.

Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost ve zbývající části svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Vymezením institutu nepřijatelnosti se soud již podrobně zabýval např. ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 (publ. pod. č. 933/2006 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz). Nyní posuzovaná věc však typově nespadá pod žádný z případů přijatelnosti kasační stížnosti uvedených ve výše citovaném usnesení. Zdejší soud přitom především zdůrazňuje, že všemi právními otázkami, jichž se přípustně uplatněné kasační námitky dotýkají, se již dostatečně zabýval.

Stěžovatel v kasační stížnosti v první řadě uplatňuje obecně formulovanou námitku, že byly v jeho případě dány důvody pro udělení azylu, respektive doplňkové ochrany, přičemž z celkového kontextu věci je zřejmé, že jmenovaný naplnění těchto důvodů spatřuje patrně v jednání bývalého partnera své přítelkyně, který mu vyhrožoval a opakovaně jej fyzicky napadl.

Nejvyšší správní soud v případě institutu azylu setrvává na již opakovaně vysloveném závěru, že: „*smyslem práva azylu je poskytnout žadateli ochranu; nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodů vypočtených v § 12 zákon o azylu*“ (srov. zejména rozsudek ze dne 6. 11. 2009, č. j. 6 Azs 12/2003 – 49, případně též rozsudky ze dne 20. 3. 2006, č. j. 4 Azs 46/2005 – 80, a ze dne 25. 8. 2006, č. j. 8 Azs 170/2005 – 90). Podle ustálené judikatury zdejšího soudu je tedy při posouzení otázky udělení azylu podstatné, zda byli původci pronásledování motivováni některým z azylově relevantních důvodů. V případě stěžovatele tomu tak zjevně nebylo. Jmenovaný v průběhu správního řízení, v žalobě ani v kasační stížnosti neuvedl, že by jeho problémy jakkoliv souvisely s jeho případnou politickou angažovaností, rasou, náboženstvím či s některým dalším důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Nad to je nutno zdůraznit, že ze všech skutečností uvedených stěžovatelem v předchozích řízeních vyplývá, že jednání pachatele shora popsaných útoků mělo čistě osobní charakter. Nejvyšší správní soud se přitom již opakovaně zabýval případy pronásledování soukromými osobami z jiných, než azylově relevantních důvodů; v této souvislosti lze odkázat například na rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, v němž bylo řečeno, že: „*(j)ednání soukromých osob, resp. vyhrožování ze strany soukromých osob, nelze samo o sobě považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu*“ (pro obdobný závěr viz též rozsudky ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, a ze dne 10. 4. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48).

Obdobně jako je tomu u mezinárodní ochrany, i v případě doplňkové ochrany přichází její udělení v úvahu z některého z důvodů taxativně stanovených v § 14a odst. 2 zákona o azylu (viz například usnesení zdejšího soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 9 Azs 45/2009 – 94). Z vyjádření stěžovatele vyplynulo, že se v případě návratu obává jednání bývalého partnera své přítelkyně. Stěžovatel však neuvedl, že by mu hrozilo nebezpečí uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo že by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný i krajský soud proto v daném případě v rozhodnutích shodně konstatovali neexistenci rizika vážné újmy.

Stěžovatel rovněž poukazuje na údajnou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro jeho nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Podle konstantní judikatury zdejšího soudu lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. zejména rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, rozsudek ze dne 19. 3. 2010, č. j. 2 Azs 70/2009 – 68, či rozsudek ze dne 22. 7. 2010, č. j. 2Afs 20/2010 - 90).

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je pak dána především tehdy, opírá-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).

Z napadeného rozsudku krajského soudu je však na první pohled zřejmé, jakým způsobem bylo ve věci stěžovatele rozhodnuto, na základě jakých skutkových a právních důvodů krajský soud k rozhodnutí dospěl, jakož i to, že se vypořádal se všemi stěžovatelem uplatněnými žalobními námitkami a všemi důkazy, a to včetně stěžovatelem předložených zpráv nevládních organizací o aktuální situaci v Kosovu.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky uplatněné v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud proto soudem ustanovenému advokátu přiznává odměnu za jeden úkon právní služby (doplnění kasační stížnosti) ve výši 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. září 2010

JUDr. Miluše

Došková

předsedkyně senátu